

Sygn. akt II CSK 661/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w P.
przy uczestnictwie Miasta P.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt XV Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza na rzecz uczestnika od wnioskodawczynie kwotę
3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Zarówno treść przedstawionych zagadnień prawnych, jak i argumentacja powoda powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka określona w punkcie pierwszym, powołanie się bowiem na jej zaistnienie wymaga sformułowania zagadnienia prawnego. Temu wymogowi skarżący nie podołał

przedstawiając problemy prawne w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Skarżąca wskazuje, że na uwagę zasługuje problematyka posiadania samoistnego nieruchomości i domniemania samoistnego posiadania, a tak szeroko zakreślone ramy problemów prawnych nie pozwalają na zakwalifikowanie ich jako istotnych zagadnień prawnych. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter rozłączny, każda z nich ma charakter samoistny i powinna być wykazana przez skarżącego oddzielnie. Tymczasem wnioskodawczyni w łącznym uzasadnieniu wniosku zawarła wywody, które nie pozwalają na ustalenie jakie przepisy i w jakim zakresie mają podlegać wykładni z tej przyczyny, że budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecnictwie; przeciwnie skarżąca powołuje szereg orzeczeń Sądu Najwyższego nie twierdząc, że wywołują one taki skutek lecz aprobuje zawarte w nich tezy. Zważywszy na motywy Sądu Okręgowego i treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, brak także podstaw do stwierdzenia, że skarżąca skutecznie wykazała kwalifikowane, niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę skargi i oczywistą sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 5 pkt 1, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804).

jw

l.n